

“ ”

Prezioa handia da, baina ez zegoen beste modurik, kausa palestinarra ahazten ari zelako

Jaldia Abubakra

Jaldia Abubakraren (Gaza, 1967) historia munduan barrena errefuxiatuta dauden zortzi milioi palestinarrena da. 1948an sionistek Palestina hegoaldeko lurraldeetatik kanporatu zuten familia batean jaio zen. Gazan errefuxiatu ziren, ondoren Egiptora joan eta handik gaur egungo bizilekura: Madrilera. Alkarama erakunde feminista eta antikolonialistaren sortzaileetako bat da, baita Masar Badil (Ibilbide Iraultzaile Alternatiboa) mugimenduarena ere. Ezkerretik eta laizismotik, Palestinako diaspora elkartzeko lanean ari dira mugimendu horiek. Abubakra Euskal Herrian izan da berriki Zumaiako Emakumeen Etxearen eskutik.

 AXIER LOPEZ / ARGIA CC BY-SA

Zure hitzaldiaren bezperan, lagun batek esan zidan ez zuela ondo ulertzen Palestinan gertatzen dena, gai geopolitikoak oso zailak baitira. Geopolitikak apur bat beldurtzen du bai, baina Palestinan herri palestinarra eta gure lurak okupatzen dituzten kolono atzerritarrak bizi dira. Okupatzaileen gobernua nazioarteko potentzia nagusiek laguntzen dute, Ekialde Hurbilean dituzten interes ekonomiko eta politikoengatik. Herri okupatu bat dago, inoiz makurtu ez dena eta 100 urtez borrokan ari dena. Ez dute lortu gu ezabatzea, ezta txikitzea ere, gero eta gehiago garelako. Hortik dator Israelek demografiari dion beldurra. Golda Meirrek –Israelgo Estatuaren sorrera sinatu zuen lehen ministro

sionistak– 1948an esan zuen [palestinar] “edadetuak hil egingo dira eta gazteek ahaztu egingo dute”. Baina, egun, gazteek gehiago eusten diote borrokari gurasoek edo amona-aitonek baino.

Palestinarez ari garenean, begirada, jakina, Palestinara joaten zaigu. Baina palestinar herriaren gehiengoa diasporan bizi da, zu zeu horren testigu.

Nakban, 1948an, palestinarren bi heren beren herrietatik kanporatu zituzten. Oraintxe bertan, palestinarren erdia baino gehiago diasporan bizi gara.

Mundu guztiak bi agintaritzei begiratzen die. Batetik, Hamas Gazan, inork ez du haiekin hitz egin. Bestetik, Mah-

moud Abbasen Aginte Palestinarra, Zis-jordanian nazioarteko komunitateak solaskide duena, haren eskaera oro onartzen duelako. Hori da munduak Palestina gisa aitortzen duena. Ekuazio horretan, kanpoan gaudenok ez gara existitzen. Ez dugu ahotsik, eta horren jatorria Osloko akordioetan dago. Hor diasporako palestinarrek baztertzea erabaki zuten. Akordio horiek hautsi egin zituzten Palestinako herriak atzerrian eraturako erakundeak: Palestinaren Askapenerako Erakundean (PAE) zeuden langileen sindikatua, ikasleena, emakumeena... estatu baten tankerako antolakuntza zen, palestinar guztien arazoez arduratzen zena, Palestina historikoan zein atzerrian bizi zirenenak. Hori guztia suntsitua izan da.

Horregatik ari zarete antolatzen?

Bai, Massar Badil mugimendua sortu dugu, Ibilbide Iraultzaile Alternatiboa. Gure ahotsa berreskuratu nahi dugu. Palestinako diaspora berriz antolatzen ari da, batez ere gazteria. Palestinatik kanpo jaiotako gazteria, Palestina eza gutzen ez duena, arabieraz hitz egiten ez duena, bakoitzak du bere hizkuntza, baina Palestina defendatzeko antolatuta dago, batez ere “piztiaren bihotzean”, Mendebaldean. Hemen bertan, Espainiako Estatuan, Palestinako gazteriaren mugimendu bat dago: Al yuddur.

Osloko Akordioez ari zara, Jassir Arafat buru zela. Erresistentzia palestinarren munduko ikurra izan zen, baina gaur egun asko dira esaten dutenak bere alderdia, Al-Fatah, “Israelen zaindaria dela Zisjordanian”.

Guretzat ere ikonoa zen, herri palestinarren borrokaren ordezkaria. Oso karismatikoa zen, jendearekin konektatzen zuen eta oso mediatikoa zen. Baina palestinar askoren ustez Arafatek traizionatu egin gintuen Israelekin negoziatzen hasi zenean, noiz eta palestinarren egoera ahula zenean. Eta horrela, Lehen Intifada geldiarazi, jendea engainatu eta trukean apurrak eman zizkioten. Osloko Akordioak irakurritz gero, segituan jabetuko zara ez dagoela ezer ere palestinarren alde. Akordioen ostean esan zuten “aurrerago puntuak negoziatzen joango gara”, baina paperaren gainean ez zegoen ezer jasota, ezta kolonien amaiera ere. Are gehiago, akordio horiek diote lurraren %20 palestinarrentzat dela eta gainerako guztia sionistei eman behar zaiela. Jakina, gehiengoa ez dago ados. Ez dugu ahaztu errefuxiatuak itzultzeko eskubidea, ez 1948ko lurretan bizi diren palestinarrek, ez Jerusalem...

Askorentzat Arafatek oker jokatu zuen, egoa burura igo zitzaion. Ez zien gainerako kideei entzuten. Geroago, Zisjordanian itzuli eta ados agertu zenean erresistentziak berriz borrokari ekitearekin, Israelek bere egoitzan giltzapetu zuen, setiatu egin zuten, eta handik gutxira hil zen edo hil egin zuten. Oraindik ez da frogatu, baina badira hilketaren zantzuak.

Beharbada, gutxi hitz egiten da Palestinako klase borrokaz.

Horixe. Arafati buruz esandakoaz harago, munduko leku orotan bezala, Palestinan ere eliteak eta burgesia daude. Kapitalismoaren eragile horiek lasaitasuna



besterik ez dute nahi, negoziak egin eta dirua irabazten jarraitzeko. Eredu hori urrunetik dator. Palestinako buruzagiek 1936ko matxinada geldiarazi zuten –sei hilabeteko greba orokorra–, elite palestinarrek herrialde arabiarretako agintariekin akordio batera iritsi zirelako, dirua galtzen hasi zirelako. Eta mende erdi geroago, Osloko Akordioak sinatzean, berdin. Orduetik, eredu hori indarrean da.

Kasu, oraindik bada “bake ekonomikoaz” hitz egiten duen agintaririk. Jendea ghettoetan bizi den bitartean, Zisjordanian enpresa batzuek saltzen, erosten, irabazten jarraitzen dute... gainera, horietako askok norekin eta oku-

patzailearekin egiten dute negozioa. Abbasen gobernuak kideetako bat Hussein Al-Sheikh da. Gizon hori Tel Avivera joan ohi da, israeldarrekin negoziatzera Zisjordanian palestinarrek kolonietan lan egin ahal izateko lan-baimenak. Diruaren truke egiten du, baimen horiek behar handia duten langileen familiei saltzen baitizkie.

Abbasen gobernuak “lasaitasuna” inposatzen du Zisjordanian. Unibertitateetan politikoki antolatzen eta manifestatzen ari diren gazteak atxilotzen eta zigortzen ditu. Palestinako Agente Nazionalaren (PAN) ustelkeriari buruz hitz egiten duten kazetariak ere espetxeratu, torturatu eta batzuk hil egin dituz-

te. Gogora dezagun Nizar Banaten kasua. Youtuberra zen, PANeko ustelkeriaren sareaz mintzo zen. Behin baino gehiagotan espetxeratu zuten, eta azkenean bere etxean bertan hil zuten. PANeko 25 segurtasun-agentek jipoitu eta hil egin zuten.

Batzuen ustez hobe da norberaren miseriez eta kontraesanez ez hitz egitea, batasunaren izenean, “helburu nagusia” Palestinaren askapena baita. Hau da, palestinarren artean gertatzen denaz hitz egiteak mesede egiten al dio kausari?

Bai, noski! Hori ez egin izanak eraman gaitu orain gauden egoera makurrera. PANek erresistentziaren ahotsak isiltzen ditu, palestinarrak zapaltzen ditu. Berbarako, Basel Al-Araj Zisjordaniako aktibistaren kasua. Berak idazten, hitzaldiak ematen eta bere hirian ibilbideak egiten zituen Palestinaren historia hedatu asmoz. Lehenik, PANek atxilotu zuen eta denbora luzez eduki zuten kartzelan. Ondoren, armada sionista jarraika izan zuen, eta azkenean, Zisjordanian hil zuten israeldarrek. Herrialde batzuek diote Palestinako Estatua aitortzen dutela. Zer estatu, baina? Israelgo armada Zisjordaniara sartu eta irteten da, palestinarrak espetxeratu, hil eta torturatzen ditu. Nahi duena egiten du, nahi duen bezala.

Osloko Akordioak, ustelkeria eta kolaborazionismoa. Hamasek egun duen hegemonia ulertzeko gakoak al dira?

Jendeak zer egingo du ikusten duenean ezker palestinarra desagertuta dagoela, ez duela eraginik, eta Fatah-ko Aginte Palestinarra, eskuindarra eta liberala, ustela dela, bereak zapaltzen dituela eta etsai sionistarekin kolaboratzen duela. Askorentzat Hamas erresistentziaren sinonimoa da, gure eskubideak defendatzen dituztenak dira. Horregatik du hainbeste jenderen babes. Gazteak Hamas eta Jihad Islamikora batzen dira, Palestinaren askapenaren alde borrokatu nahi dutelako. Izan ere, beste aldean daudenek ezer ez egiteaz gain, kausa palestinarra kaltetzen dute.

Hitz egin dezagun Palestinako ezkerreaz.

Ezker internazionalistak 1970eko hamarkadan harreman handia zuen Palestinako ezkerrearekin, baina, urteekin, behera egin du, ezkerrearen indarra na-



Israelen eraso eta mehatxuak direla eta, milaka palestinar Gaza hegoaldera ihesean joan dira.

MAHMUD HAMS/AFP

zioartean jaitsi den hein berean. Nahiko nuke ezkerria izatea nire herriaren borrokaren buru, baina ez da horrela. Palestinar herriaren borroka nazio askapenerako borroka da, eta ez da inoren eredurik inposatzen saiatu behar. Palestina libre denean, nik Palestina sozialista nahi dut. Baina orain borrokan ari direnak, hobekien antolatuta daudenak, dena ematen ari direnak eta jendearen babes lortzen ari direnak alderdi islamistak dira. Eta ez datoz Martetik. Palestinar herriaren parte dira. Ni ezin naiz haien aurka egon. Al-Fatahk, 70eko hamarkadan borrokan ari zenean, herriaren babes osoa zuen, borrokan ere ari zen ezker palestinarrak baino babes handiagoa. Ezkerreko alderdien lidergoa dekadentea da, eta horrek eragozten du beren militante gazteen emantzipazioa.

Islamaren goraldia nabaria da eskualde osoan.

Inguruan gertatzen den guztiak eragiten digu, eta islamaren gorakadak ere bai, jakina. Alderdi islamistak babes eta boterea lortzen joan dira, inguruko herrialdeetako alderdi islamisten laguntzarekin. Ezkerrek ez du inoren babesik, eta areago, ezer ez bada egiten ari. Hezbolak eta Iranek erresistentzia palestinarra

babesten dute, desberdintasun erlijiosoetatik haratago –haiek xiitak dira, eta palestinarrak sunitak-. Herri Frontea (PAHF, edo PFLP ingelesez) ere babesten dute, baina PAHF ez dago antolatuta borrokara batuko den oinarri zabal bat edukitzeko.

Nolanahi ere, Abu Ali Mustafa brigadek, Herri Frontearen beso armatuak, Gazan borrokan parte hartzen dute, sionistekiko konfrontazio guztietan beti egin ohi dutenez. Fatah-ren elementu batzuek ere hartzen dute parte. Borroka egin nahi duen jendea da.

Desadostasunetatik haratago, beraz, erresistentzia osatzen duten faktzioen arteko koordinazioa dago.

Gazan blokeoa hasi zenetik eta Hamasek gobernatzen duenetik, urteekin antolakuntza kabinete bat osatu dute. Gazan ordezkaritza duten hamaka alderdiak biltzen dira hilero gai politiko eta administratiboez hitz egiteko. Jakina, Hamasek pisu handiagoa du, gehiengo baitu. Baina Jihad Islamikoa ere ari da parte hartzen, Herri Frontea, Askapenerako Frontea... Eta eraso militarrik daudenean, beso armatuak elkartzen dira erresistentzia antolatzeko. Alderdi politikoetatik, bospasei dira beso armatuak dutenak, eta gainera, Hamasekin

zerikusirik ez duten milizia batzuek ere hartzen dute parte.

Behin baino gehiagotan galdetuko zizuten urriaren 7ko erasoari buruz eta ea gaitzesten duzun. Beste era batera planteatuko dizut: helburuak justifikatzen al ditu bitartekoak?

Milaka tona bonba botatzen dituzte ospitaleetara, ikastetxeetara, 17 urtez se-tiatutako aire zabaleko kartzela batera, sarraskitu egiten gaituzte... Zer helburuk justifikatzen ditu bitarteko horiek? "Hamaseko miliziekin amaitzeak"?

6.000 pertsona baino gehiago ditugu Israelgo kartzeletan, horietako asko gaitxo. Adibidez, Walid Daqqah, Palestinako ezkerreko buruzagi bat, minbizi terminala du eta arreta mediko espezializatu behar du. Zigorra beteta izan arren ukatu egiten diote. Haurrak dituzte espetxeetan sartuta, tortura sistematikoa da, koloniak sortzen jarraitzen dute, Al-Aqsako meskitako erasoaldiak, Jerusalemgo kristauen aurkakoak... Erresistentziak aspaldi ohartarazi zuen egoera jasanezina zela eta ondorioak izango zituela. Emaizta urriaren 7an Gazatik gertuko kolonia batzuei egindako eraso da. Eta ez dezagun ahaztu, Gazako hesiaren beste aldeko lur horietan orain koloniak daude, baina Gazako Zerrendan bizirik dirauten errefuxiatuen lurra dira. Kolono horiek axolagabe bizi dira, parez pare edukita bi milioi eta erdi pertsona giltzapean, baldintza penagarrietan.

Ustekabea izan zen guztientzat.

Eraso horretan erresistentziaren helburua zen ustekabea sartu eta militar eta kolono batzuk bahitzea, ondoren trukerako txanpon gisa erabili eta preso palestinarrak askatzeko. Baina militar israeldarren erreakzioa uste baino askoz ere motelagoa izan zen, eta jende

“ ”

“Okupaturiko herriek iniziatiba hartu eta okupatzaileari eraso egin diezaiokete, hori da erresistentzia palestinarrak egiten duena”

asko eraman zuten. Azpimarratu behar da, halaber, kolonietako ekintza armatu horretan hil zirenetako asko Israelgo armadak berak hil zituela, zerutik tiro eginez mugitzen zen guztiari.

Baina kasu zehatz horretatik harago, Nazio Batuen ebazpen ezagun batek dio okupaziopean dauden herriek defentsarako eskubidea dutela, indarkeria armatua barne. Okupatzaileen erasoan aurrean defendatzeko aukera baino harago doa eskubide hori: okupaturiko herriek iniziatiba har dezakete eta okupatzaileari eraso egin. Horixe egiten du erresistentzia palestinarrak.

Erresistentzia palestinarrak urriaren 7ko eraso egiteko arrazoietakoa bat izan liteke azken urteetan hainbat herrialde arabiarrekin – Bahrain, Egipto, Maroko, Saudi Arabia... – Israelen sustatutako normalizazio-prozesua geldiaraztea.

Kalkulatutako data izan da. Lehenik eta behin, okupaturiko Palestinako egoerak okerrera egin du esponentzialki azken urteotan eta erresistentziak ohartarazita zuen erantzun egingo zuela Israel gelditzen ez bazen. Hala gertatu da. Bigarre-

nik, Gazako blokeoa mahai gainean jarri nahi zuten. Blokeoak 17 urte daramatza eta inork ez zuen horretaz hitz egiten. Eta, hirugarrenik, diozun bezala, Saudi Arabia Israelekin sinatzeaz zegoen normalizazio prozesua gelditzea lortu dute. Saudi Arabiak garrantzi handia du, ez bakarrik eskualde arabiar osoan, baita mundu musulmanean ere.

Begira nolako erreakzioa izan duen Turkiako Gobernuak. Erakunde sionistarekin harreman diplomatiko eta ekonomikoak erabat normalizatuta dituen herrialdea da, maniobra militar bateratuak ere egiten dituzte. Kalkulu eta interes politiko hutsa da, Erdoganeke badaki bere biztanleriaren gehiengoa Gazako sarraskiaren aurka dagoela erabat. Bahrain-ek Israelekin normalizazio akordioak sinatu ditu, baina orain enbaxadorea erretiratu du. Marokon ere manifestazio masiboak daude. Israelekin zuzenean kolaboratzen jarraitzen duen bakarra –eta AEBekin, jakina– Arabiar Emirerriak dira. Negozioak lehentasun dira han.

Erresistentziaren erasoak eta Israelen ondorengo sarraskiak hankaz gora jarri dute akordio horien prozesua.

AEB, Frantzia, Alemania, Britainia Handia... Israelgo genozidioaren sustatzaile eta justifikatzaile nagusiak bi estatuen irtenbidea behin eta berriz proposatzen duten berberak dira. Euskal Herriko alderdi politikoien artean ere bide hori da nagusi.

Hori baita posturarik errazena. Erantzukizuna gainetik kentzeko modu bat da: "Hitz egin dezatela palestinarrak eta israeldarrek, eta konpon daitezela". Ni irtenbide horren aurka nengoen eta nago.

Beraiek badakite ez dela bideragarria. 30 urte daramatzagu bi estatu horien zain. Ez diote Israel lurralde pales-

3. FINALAURREKOA
AZAROAK 25

LEMOA UDAL KIROLDEGIA. 17:00

Aissa Intxausti Aburruza, Ibai Amillategi Omaetxebarria, Josune Aramendi Perez, Nerea Ibarzabal Salegi, Oihana Bartra Arenas eta Onintza Enbeita Maguregi.
Gai-jartzailea: Idoia Anzorandia Kareaga.

BIZKAIKO BERTSOLARI TXAPELKETA 2023

www.bertsosazale.eus
www.bertsosarrerek.eus

Antolatzailea: Babesleak: Logurutzalea:

tinarrean egoteari uko egin nahi, Israel Mendebaldearen parte delako eta beren interesak defendatzen jarraituko duela. Ez dute deskolonizazioaz entzun ere egin nahi.

Palestinaren kolonizazioa Mendebaldetik programatu eta antolatu zen. Juduen aurkako genozidioaz ez ziren arduratu, ez zieten beren jatorrizko lekuetara itzultzeko (Alemania, Frantzia, Ingalaterra, Ukraina, Polonia...) eskubiderik, babesik eta erraztasunik eman. "Arazoa" Palestinara eraman zuten, pertsona juduak Europatik kanporatu zituzten, Palestinara, eta Nazio Batuetan lurraldea zatitzea eta juduentzako estatu baten sorrera erraztea erabaki zuten. Hori guztia Mendebaldearen ardurua da. Erantzukizuna ukatu eta beren burua nolabait zuritzeko, Israelgo Estatuaz eta estatu palestinarrak hitz egiten dute. Nazioarteko zuzenbidea eta Nazio Batuen ebazpenak – palestinarentzat historikoki bidegabeak izan direnak, banaketatik hasita – betetzearekin egiazki engaiatuta baleude, lehenik eta behin 194. artikulua aplikatu beharko lukete: itzultzeko eskubidea. Orduan errefuxiatu palestinarrak guztiak beren jatorrizko herrietara itzuli beharko liriateke, baina badakite hori Israelgo Estatuaren amaiera litzatekeela. Era berean, pertsona orori eskubide berberak emanda, apartheid eta Israelgo Estatuak, orain ezagutzen dugun moldean, bukatuko liriateke. Baina ez. Bi estatu proposatzen dituzte. Batentzat lapurtutako lurraldearen %80, eta besteentzat, palestinarrentzat, %20.

Bi estatuen irtenbidea da palestinarrei "molda zaitezte nolabait" esatea. Baina, hala ere, hori bada benetan nahi dutena, utz diezaiotela Israel armatzeari, finantzatzeari eta laguntzeari. Ez daitezela partzialak izan. Eta hori egiten dutenean, orduan, lasai, gu geu moldatuko gara eta.

Egoera makur honen aurrean, palestinarrak herriarekiko elkarrizketa abstraktutik harago, zer egin dezakegu hemen eta orain?

Genozidioa ez bada gelditzen, desobediencia zibilerak jo beharko genuke. Ildo horretan, Espainiako Estatuan Mozal Legeak indarrean jarraitzen du, eta horregatik eskatu behar zaio gobernu berriari behingoz indargabetzeko.

Gobernuek "aski da!" dioten jendea entzun gabe jarraitzen badute, haiek dauden lekura joan beharko dugu: au-



Erresistentzia palestinarrarekin elkartzunez, Bilbon urriaren 28an manifestazio jendetsua egin zen.

tonomia erkidegoetako gobernuen egoitzetara, aldundietara, alderdi politikoan egoitzetara, udaletxeetara... Beren atea jo behar dugu neurri zehatzak har ditzaten eskatzeko, berehala.

Espainiako Estatuaren kasuan, gainera, badirudi pozik egon behar dugula manifestatzen uzten digutelako, Europako beste herrialde batzuetan gertatzen dena ikusita.

Eta Israelekin harremanak etetea? Armak emateari uztea?

Armamenturik ez ematea gutxienezkoa da, eta Espainiako Estatuak arma-merkataritza handia du Israelekin.

Ba al dago ezkerrik Israelen?

Etiketak jartzea oso erraza da. Ezkerrekoa izatea herrien eskubideak eta autodeterminazio eskubidea defendatzea da, ala ezkerrekoa izatea beste herri bat kolonizatzea da, zure estatua sortzeko? Ez, ez dago Israelgo ezkerrik. Ezkerrek ezin du sarrasketan oinarritutako estatu bat defendatu. Ezkerreko pertsona batek ezin du herri baten inbasioa justifikatu, erlijioan oinarrituta. Israelgo Estatuak sortu zen juduen erlijioak eta bere jarraitzaileek Palestinan estatu bat izateko eskubidea dutela argudiatuta. Ezin da ezkerrekoa izan eta estatu batek juduentzat bakarrik izan behar duela defendatu. Israelgo ezkerrek demokrazia eta eskubideak defendatzen ditu, baina israeldarrentzat bakarrik.

Beste era batera esanda, ba al dago kolono anticolonialistik?

Hori da. Eta ez dezagun ahaztu, adibidez,

Sabra eta Shatilaren sarraskiak gertatu zirenean, Israelen agintzen zuena "ezkerreko" gobernu bat zela.

Palestinako erakunde politikoei eta haien beso armatuen ordezkariak begiratzen badiegu, gizon korbata-dunak, gizon armatuak, gizon diplomatikoak... ikusiko ditugu.

Emakumea beti izan da erresistentzia palestinarraren partaide. Harrigarria egin daiteke, baina Hamasek berak Palestinako ezkerreko beste alderdi batzuek baino emakume militante gehiago dauka. Diputatuak dituzte, talde armatuetan daude, Hamasen Polizian...

Hamaseko emakume askorekin izan dut harremana, eta esan dezaket ahaldundutako eta prestatutako emakumeak direla. Jihad Islamikoko preso politiko Jader Adnan maiatzean hil zen gose greban eta bere kasuaren defentsarik handiena bere emazteak eraman du: katean manifestatu da, hedabideetan hitz egin du... eta erabat estalita dagoen emakumea da. Guk geuk elkarrizketatu dugu. Mendebaldeko munduak ikusi nahi ez duen emakume mota bat da. Ez du estalitako emakumea ikusi nahi, are gutxiago ahaldunduta badago. Irudiak emakume otzanarena behar du izan.

Baina argi dago gizonak direla herri-tarrak ordezkatzeko eta publikoki hitz egiten ateratzen diren gehienak. Inor ez dago patriarkatutik salbu. Hori aldatzeko borrokan ari gara Palestinako emakume feministak eta ezkerreko emakumeak. Guk, diasporatik, Masar Badil mugimenduaren sorrerako gutunean bertan esan dugu mugimendua emaku-

meek gidatu behar dutela. Ez gara kuotez edo emakumeen partaidetza handitzeko neurriez ari. Ez. Lidergoak emakumeena izan behar duela diogu, baita gazteena ere. Izan ere, Palestinaren izenean hitz egiten duten gehienak 70 urtetik gorako gizonak dira. Non dago Palestinako gazteria, biztanleriaren ia %70?

Mendebaldeko hedabideek ez dute erresistentzia palestinarreko ordezkariekin hitz egiten, Mahmoud Abbas eta bere lobbya elkarriketatzen dituzte, baina erresistentziarekin inork ez du hitz egiten. Bitxia bada ere, erresistentzian askoz ere gazte gehiagok hartzen du parte Fatah, Herri Frontea edo Fronte Demokratikoa moduko alderdi politikoetan baino.

Desberdintasun politikoez harago, gaur egun palestinar gehienak batzen ditu erresistentziaren aldeko jarrerak. Baina Mendebaldean Palestinari elkartzuna adierazteko egiten diren manifestazioen aldarrikapenak lausoagoak dira eta askok erresistentzia ez dute aipatu ere egiten.

Hori supremazismo zuri eurozentrista da. Mendebaldetik "gure" eredu in-

posatu nahi dugu. Ezkertiarrok herrien borondatea eta haien askapen mugimenduak errespetatu behar genituzke. Erresistentzia palestinarra askapen mugimendua da, gehiago ala gutxiago gustatu dakiguke, baina herriak aukeratu duena da eta erresistentzia horrek gehiengoaren babes du. Vietnamgo erresistentzian segur aski ezkerreko mugimenduak ziren nagusi, baina eskuinteko jendea ere bazegoen. Eta, jakina, lagundu egin behar zitzaie. Afrikako askapen nazionalako mugimenduak ezkerrekoak izan al dira? Ez, baina lagundu egin behar zaie.

Ezkerreko jendeak Palestinako ezkerreko laguntza eman diezaiokegu, hazi eta eragin handiagoa izan dezan, baina ezin dugu ezer inposatu. "Islamistak eta eskuindarrak direnez, eta gu ezkerrekoak, ezin diegu babesik eman" esatea, gainerakoak baino hobekak garelako pen-tsatzeta da.

Indarkeriak eta borroka armatuak beti sortzen dute eztabaida.

Munduko herri guztiak, gustatu ala ez, borroka armatuaren bidez askatu dira. Ez dago herri bat askatua izan dena ko-

lonizatzailea egun batean esnatu, eta konturatu delako etika duela eta zapalduak bakean bizitzen uztea erabaki duela.

Nahiago nuke borroka egin behar ez bagenu, jende asko hiltzen ari baita. Egia da prezioa handia dela, baina ez zegoen beste modurik, kausa palestinarra ahazten ari zelako, sionistek beren irudia garbitzen eta normalizatzen zuten bitartean. Israelek egiten duena egiten du zigorgabetasunaz jabe delako eta Mendebaldeko botere politiko, mediatiko eta ekonomikoaren baldintzarik gabeko babes duela. Baina herrien isiltasunak ere bermatu izan du. Palestinar herriaren sarraskia etengabea eta su motelean egindakoa da. Egunez egun eta urtez urte. Kolonoek Jerusalem 16 urteko mutil bat erre zutenean, Mohammad Abu Khadir, gasolina edanarazi eta ondoren su eman ziotenean, jendea ez zen mugitu. Kasu hori Israelen ohikoa da, palestinarra zelako ez da ezer gertatzen. Baina, nazioartean? Ez zen ezer esan.

Ez da onargarria palestinarrei eskatzea borroka armaturik ez egitea, hil egiten gaituztelako. ●

Euskararen Kriseilua
Itsas Etxea auditoriumean
Abenduaren 1ean
18:00-19:30

Azaroan zehar,
Hondarribiko 4-8 urte
arteko umeen etxeetan
barrena dabil su bizi eta koloretsu hau!

hondarribia.kriseilua.eus

ANTOLATZAILEA:
Hondarribiko Udala

LAGUNTZAILEA:
ama guadelupekoa ikasbetea

euskaltzateen topagunea

egiluze

TALAIA